

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/30/2017
Identifikačné číslo spisu:	1210010154
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1210010154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Patrika Příbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného S. Q., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 5T/32/2010, na neverejnom zasadnutí dňa 24. októbra 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. Q. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2015, sp. zn. 1To/128/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného S. Q. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 03. júna 2014, č. k. 5T/32/2010-517 bol S. Q. uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa dopustil spoločne s T. U., na tom skutkovom základe, že:

od presne nezisteného času do 16.40 hod. dňa 02. júna 2009, kedy bola na základe príkazu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II zo dňa 01. júna 2009 vykonaná prehliadka iných priestorov - na ulici L. v F., čísla parciel XXXX, XXXX/X, XXXX/X /objekt chatky/ so súpisným číslom XXXXX a v ďalších objektoch, stojacich na pozemkoch, neoprávnene prechovávali v záhradnej chatke pod chladničkou igelitový sáčok s 9 ks papierových skladačiek a 1ks igelitové vrečko nalepené modrou lepiacou páskou v pravej hornej časti zrkadla, nachádzajúceho sa v záhradnej chatke s 10ks papierových skladačiek, pričom následnou expertízou vykonanou kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ v Bratislave bolo zistené, že:

- belasé mikroténové vrečko /stopa č. 1/, obsahujúce 7ks malých papierových skladačiek obsahovalo spolu 514 mg heroínu s prímiesou kofeínu a paracetamolu s koncentráciou účinnej látky 13,1 % hmotnostných /vyjadrené ako voľná báza/, ktoré množstvo predstavuje 67 mg absolútneho heroínu, čo

zodpovedá 7 jednorazovým dávkam drogy a 2ks väčších papierových skladačiek obsahovali spolu 252 mg heroínu s prímiesou kofeínu a paracetamolu s koncentráciou účinnej látky 13,7 % hmotnostných /vyjadrené ako voľná báza/, ktoré množstvo predstavuje 35 mg absolútneho heroínu, čo zodpovedá 2-4 obvykle jednorazovým dávkam drogy,

- roztrhané svetlomodré mikroténové vrečko /stopa č. 2/ obsahovalo 7ks malých papierových skladačiek s obsahom 533 mg heroínu s prímiesou kofeínu a paracetamolu s približnou koncentráciou účinnej látky 13,3 % hmotnostných /vyjadrené ako voľná báza/, ktoré množstvo predstavuje 71 mg absolútneho heroínu, čo zodpovedá 7 jednorazovým dávkam drogy a 3ks väčších papierových skladačiek obsahovali spolu 630 mg heroínu s prímiesou kofeínu a paracetamolu s koncentráciou účinnej látky 12,3 % hmotnostných /vyjadrené ako voľná báza/, ktoré množstvo predstavuje 77 mg absolútneho heroínu, čo zodpovedá 4-9 obvykle jednorazovým dávkam drogy,

pričom heroín /diacetylmorfín/ je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok,

a tieto omamné látky predávali, pričom zakúpené drogy si narkomani následne aplikovali na týchto pozemkoch,

pričom obžalovaný S. Q. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 1T/131/2005, zo dňa 25. mája 2006, právoplatným dňa 25. mája 2006 odsúdený pre trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Za to Okresný súd Bratislava obvineného S. Q. odsúdil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h), m), § 38 ods. 7 a § 42 ods. 1 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 10 /desať/ rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. sa obvinený pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému obranný dohľad na dobu 2 roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Tr. zák. uložil sa trest prepadnutia veci, a to finančnej čiastky 68,77 eur, vedenej na Okresnom súde Bratislava II v registri D 206 3 pol. 2/10.

Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. sa vo výroku o treste zrušuje rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 09. mája 2012, sp. zn. 4T/121/2010, právoplatným dňa 09. mája 2012.

O odvolaní obvinených S. Q. a T. U. proti vyššie uvedenému rozsudku Krajský súd v Bratislave rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. a zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 5T/32/2010 z 03. júna 2014 u oboch obvinených vo výrokoch o súhrnných trestoch odňatia slobody a spôsobe ich výkonu.

Krajský súd v Bratislave podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného S. Q. odsúdil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 7 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil sa výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 09. mája

2012, sp. zn. 4T/121/2010, právoplatného 09. mája 2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok zostal nedotknutý.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal obvinený S. Q. prostredníctvom zvoleného obhajcu, dňa 23. decembra 2016 dovolanie na Okresnom súde Bratislava II.

Ako právne dôvody dovolania označil obvinený dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por., ktorých naplnenie vidí v nižšie uvádzaných skutočnostiach.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený odôvodňuje odignorovaním dôkazov predložených vtedajším obhajcom obvineného Krajským súdom v Bratislave a listinného dôkazu - priznanie sa obvinenej T. U. zo dňa 28. septembra 2014 ku skutku, čím podľa obvineného Krajský súd v Bratislave napádaný výrok rozsudku v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zaťažil vadou arbitrárnosti a zmätočnosti, a tým ipso facto aj vadou podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., nakoľko iba riadne, presvedčivé, určité, zrozumiteľné a náležitým spôsobom odôvodnené rozhodnutie vychádzajúce a majúce základ z „reálneho skutkového stavu vecí opierajúce sa o dôkazy existujúce v súdnom spise v čase vydania rozhodnutia, predstavuje ústavne a zákonným spôsobom konformné konanie súdu, ktoré zodpovedá právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 209/1992 Zb., ktoré je inkorporované do § 34 Tr. por.

Obvinený S. Q. vo svojom dovolaní uvádza, že mu bolo po materiálnej stránke odopreté a porušené právo na obhajobu podľa § 34 Tr. por., nakoľko po verejnom zasadnutí odvolacieho súdu reálne nemal možnosť vyjadriť sa k „priznaniu T. U. zo dňa 28. septembra 2014“ a reálne o tomto priznaní ani obvinený v čase konania verejného zasadnutia pred odvolacím súdom ani nevedel a nemal žiadnu vedomosť. Aj keď súhlasil, aby sa verejné zasadnutie odvolacieho súdu konalo v jeho neprítomnosti, v čase dania súhlasu nemal žiadnu vedomosť o tomto listinnom dôkaze.

Obvinený ďalej namietka, že jeho právo na obhajobu bolo porušené tým, že obhajca obvineného neinformoval obvineného o existencii „priznania T. U. zo dňa 28. septembra 2014“, ktoré malo zásadný dopad na skutkové a právne hodnotenie okolností viny a trestu vo vzťahu k obvinenému, a rovnako odvolací súd neodročil verejné zasadnutie za účelom, aby dal obvinenému priestor na vyjadrenie sa k listinnému dôkazu.

Obvinený vidí porušenie práva na obhajobu najmä v skutočnosti, že jemu a obvinenej T. U. bol ustanovený spoločný obhajca a tým, že obhajca zastupoval na verejnom zasadnutí aj obvinenú T. U., tak nemohol súčasne zastupovať aj záujmy obvineného S. Q., nakoľko záujmy spoločného obhajcu boli rozporné a to od okamihu predloženia do súdneho spisu „priznanie sa T. U. zo dňa 28. septembra 2014.“ Preto je obvinený názoru, že bolo jednak povinnosťou obhajcu obvinených vypovedať plnú moc jednému z nich a súčasne bolo povinnosťou odvolacieho súdu priamo na verejnom zasadnutí ustanoviť niektorému z obvinených nového obhajcu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vidí obvinený v nezákonnosti znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave. Dňa 03. júna 2009 bolo vyšetrovateľom Policajného zboru vznesené obvinenie voči obvinenému, avšak dňa 03. júna 2009 tesne pred formálnym doručením uznesenia obvinenému, vyšetrovateľ Policajného zboru vydal uznesenie pod ČVS: ORP-956/OVK-B2-2009, ktorým ustanovil znalecký ústav na posúdenie látok, ktoré sa našli dňa 02. júna 2009 v objekte chatky, pričom toto uznesenie vydáva formalisticky v čase keď je vedené trestné stíhanie vo veci voči neznámemu páchateľovi, aj keď v ten istý deň vznáša vyšetrovateľ Policajného zboru obvinenie voči obvinenému.

Nakoľko znalecký ústav bol ustanovený na vydanie znaleckého posudku pred vznesením obvinenia voči obvinenému a súčasne aj pred vznesením obvinenia voči T. U., tak takýto dôkaz nemohol byť za žiadnych okolností použitý ako „zákonný“ dôkaz a ipso facto ani ako „procesne prípustný“ dôkaz tak na hlavnom pojednávaní konanom pred prvostupňovým súdom a ani na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom. Podľa obvineného bolo povinnosťou vyšetrovateľa Policajného zboru nechať vypracovať znalecký posudok procesne prípustným dôkazom a to takým spôsobom, aby obaja obvinení mohli naplniť svoje právo na obhajobu podľa § 34 Tr. por. a aby mohli podať sťažnosť voči uzneseniu o pribratí znalca, či o pribratí znaleckého ústavu na posúdenie látok, ktoré sa našli dňa 02. júna 2009 v objekte chatky.

Obvinený poukazuje na judikatúru EŠLP ako aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vo vzťahu k situáciám aké sú tieto a uvádza, že je porušením čl. 6 ods. 1 Dohovoru, či porušením práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny, že sa obvinenému reálne odníma jeho právo na obhajobu a tým aj právo na spravodlivý proces, ak sa úkony vykonávajú zámerne (formálne) v čase, kedy je vedené trestné stíhanie vo veci, kedy má podozrivý postavenie „kvázi svedka“, a kedy takýto podozrivý ešte nemá všetky svoje zákonné práva podľa § 34 Tr. por., avšak závery, ktoré vzišu z takýchto úkonov vykonaných pred vznesením obvinenia majú byť, či budú použité ako kľúčový dôkaz voči obvinenému v celom ďalšom priebehu trestného konania.

Uvedené potvrdzuje R 1/2000-II, podľa právnej vety ktorého „Dôkazy, ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia v zmysle § 206 ods. 1 Tr. por. jednému zo spoluobvinených, okrem neodkladných alebo neopakovateľných úkonov, nie je možné použiť v trestnom konaní vo vzťahu k tomuto spoluobvinenému, hoci boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom po vznesení obvinenia druhému spoluobvinenému.“ Obvinený sa domnieva, že uvedené je analogicky aplikovateľné aj na predmetnú vec, kedy pribratie znaleckého ústavu bolo vykonané pred vznesením obvinenia voči obom (v tom čase ešte) podozrivým osobám.

Podľa obvineného platí, že prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie a následne aj odvolací súd svoje rozhodnutie na dôkaze znaleckom posudku vydanom Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru v Bratislave, ktorý bol pribratý za znalecký ústav ešte v čase pred vznesením obvinenia voči obom obvineným, a preto tento znalecký posudok a jeho závery sú procesne nepoužiteľným dôkazom podľa Tr. por. na hlavnom pojednávaní konanom pred prvostupňovým súdom, či na verejnom zasadnutí konanom pred odvolacím súdom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vidí obvinený v skutočnosti, že v napádanom rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorý v otázke viny vo vzťahu k S. Q. potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II, hmotnoprávne nesprávne posúdil otázku „in dubio pro reo“ vo vzťahu k naplneniu predpokladov pre uznanie viny voči obvinenému, a to v nadväznosti na priznanie sa T. U. zo dňa 28. septembra 2014 v spojení s procesne nepoužiteľnosťou znaleckého posudku vydaného znaleckým ústavom na posúdenie látok, ktoré sa našli dňa 02. júna 2009 v objekte chatky a v nadväznosti na závery negatívnych výsledkov sterov z rúk obvineného a na absolútne protichodné a logicko-právne rozpory vo výpovediach kľúčových svedkov, ktoré vo svojom súhrne znamenajú, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku vo vzťahu k obvinenému S. Q.. Podľa názoru obvineného mal byť tento oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por., lebo nebolo (jednoznačne) dokázané, že skutok spáchal obvinený.

Berúc do úvahy vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal v predmetnej veci rozsudok, ktorým vysloví porušenie zákona rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/128/2014 zo 14. januára 2015, v ustanoveniach § 2 ods. 4, § 2 ods. 9, § 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 2 ods. 19, § 34 ods. 1, ods. 4, § 44 ods. 2 Tr. por., v spojení s § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v neprospech obvineného; zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave v

časti týkajúcej sa obvineného S. Q., rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T/32/2010 z 03. júna 2014, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal Okresnému súdu Bratislava II, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd prepustil obvineného na slobodu.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II vo vyjadrení k dovolaniu obvineného navrhol, aby dovolací súd rozhodol o dovolaní podľa § 392 ods. 1 Tr. por. Argumentáciu obvineného považuje za snahu vyvinieť sa a zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Jeho argumentácia nenapĺňa žiaden z dôvodov dovolania v zmysle § 371 Tr. por..

Obvinený sa k vyjadreniu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II nevyjadril.

Pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným S. Q. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Obvinený svoje dovolanie založil na dôvodoch podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por..

K naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dochádza porušením práva na obhajobu zásadným spôsobom. Najvyšší súd uvádza, že vo všeobecnosti možno právo na obhajobu chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky sa premietlo do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod. Zásadným porušením práva na obhajobu sa preto rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda ak po celé konanie, alebo určitú časť konania obvinený obhajcu nemá, hoci ho mal mať.

V zmysle uvedeného skutočnosti uvádzané obvineným v dovolaní nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K obvineným uvádzanému „ignorovaniu“ listinného dôkazu - priznanie sa T. U. súdom, Najvyšší súd pripomína, že ak súd vyhodnotí vykonaný dôkaz alebo súhrn dôkazov inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemožno z toho vyvodiť, že takýmto postupom došlo k porušeniu práv na obhajobu. Vychádzajúc z § 2 ods. 12 Tr. por. povinnosťou súdu je totiž podľa vlastnej úvahy, s ohľadom na dôkaznú situáciu určiť rozsah dokazovania zákonne získanými dôkaznými prostriedkami postačujúci pre spravodlivé a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie. Krajský súd v Bratislave sa v odôvodnení rozsudku náležite vysporiadal so spomínaným listinným dôkazom a z odôvodnia sú zrejmé aj úvahy, ktoré súd viedli k hodnoteniu predmetného dôkazu.

Podľa § 2 ods. 7 Tr. por. každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote

prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Obvinený sa môže vzdať svojho práva byť prítomný na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí, a zároveň práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, čomu tak bolo aj v danom prípade, keď obvinený podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 14. januára 2015 požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti v zmysle § 293 ods. 7 Tr. por.. Neobstojí preto námietka obvineného, že nemal možnosť vyjadriť sa k listinnému dôkazu vykonanému na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave. Nakoľko sa tohto práva vzdal, nie je možné hovoriť o porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Vo vzťahu k námietke obvineného ohľadom spoločného obhajcu ustanoveného ex offio obvineným a s tým súvisiacim porušením práva na obhajobu, Najvyšší súd uvádza s poukazom na § 40 ods. 3 Tr. por., že v súlade so zásadou primeranosti a hospodárnosti trestného konania sa v prípadoch, ak sú v tej istej veci trestne stíhaní viacerí obvinení, ktorých záujmy si neodporujú, súd ustanoví týmto obvineným spoločného obhajcu.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu (č. l. 23-24) vyplýva, že obvineným S. Q. a T. U. bol ustanovený spoločný obhajca z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por. Z prípravného konania, ani z konania pred súdom nevyplýva, že by obvinení akýmkoľvek spôsobom namietali súdom ustanoveného obhajcu, a rovnako je zrejmé, že ich záujmy si navzájom neodporovali.

Obvinený je názoru, že konflikt záujmov nastal až doručením priznania T. U. zo dňa 28. septembra 2014 odvolaciemu súdu. Najvyšší súd však nezistil žiadny konflikt záujmov medzi spoluobvinenými, pretože obvinená T. U. neusvedčovala zo skutku obvineného S. Q., práve naopak zobrala vinu za skutok na seba. Bolo v súlade so zákonom, ak týchto dvoch obvinených zastupoval spoločný obhajca aj v rámci odvolacieho konania, preto túto námietku vyhodnotil najvyšší súd ako neopodstatnenú.

K obvineným namietanému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Najvyšší súd poukazuje na § 371 ods. 4 prvá veta Tr. por., podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Nakoľko obvinený nenamietal zákonnosť dôkazov v odvolacom konaní ani v konaní jemu predchádzajúcom, dovolací súd sa dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nezaoberal a neskúmal jeho dôvodnosť v súlade so spomínaným ustanovením § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z citácie zákonného ustanovenia vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 373 ods. 3 Tr. por. neslúži účelu revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa v základnom konaní. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Preto pri skúmaní danosti predmetného dovolacieho dôvodu, t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, nemôže dovolací súd skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením. Dovolací súd môže v rámci tohto dovolacieho dôvodu len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia trestného zákona.

Z tohto pohľadu, nakoľko námietky obvineného zahrnuté pod dovolací dôvod podľa písm. i) sú námietkami skutkovými, vyjadrujúcimi nespokojnosť so zisteným skutkovým stavom, dovolaciemu

súdu neprislúcha tento skutkový stav ani skúmať, ani meniť, pretože by tak bol postavený do úlohy ďalšej riadnej odvolacej inštancie. Preto nie je možné vysloviť naplnenie namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por..

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami uvedenými v dovolaní nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por., Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.